

L. Frank Baum

Vrăjitorul din Oz

Ilustrații
de Anca Smărăndache

Traducere
de Grete Tartler

ARTHUR

CAPITOLUL I

Tornada

Dorothy trăia în inima marilor prerii din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și mătușa Em, nevasta acestuia. Casa lor era mică, întrucât fuseseră nevoiți să aducă de la mare depărtare, cu căruța, cheresteaua necesară construcției. Cu totul, numai patru pereți, o podea și un acoperiș alcătuind o singură încăpere, în care se mai găseau și o sobă de gătit ruginită, un bufet, o masă, trei, patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau, într-un colț, un pat mare, iar Dorothy, în alt colț, un pătuț. Nu existau nici pod și nici pivniță, în afară de o mică bortă săpată în podea, numită „pivnița pentru tornadă”, unde familia putea să se adăpostească în caz că izbucnea unul dintre acele mari vărtejuri îndeajuns de puternice, încât să sfârâme orice zidire din cale. Se ajungea acolo printr-un chepeng din mijlocul podelei și apoi pe o scară care cobora spre borta mică și întunecată.

Când ieșea în prag și privea în jur, Dorothy nu putea vedea nimic altceva decât marea prerie. Nici pomi, nici vreo casă nu spărgeau larga desfășurare a câmpiei care ajungea în toate părțile până la băierile cerului. Soarele copseșe arătura într-o cocă gri, străbătută de mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele arsesă vârful firelor până se făcuse de aceeași culoare, același cenușiu de pretutindeni. Pe vremuri, casa de lemn fusese vopsită, dar soarele decolorase vopseaua și ploile o spălaseră, astfel că acum era la fel de monotonă și de cenușie ca toate celelalte.

Când se mutase aici, mătușa Em era o nevastă Tânără și frumoasă, dar soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi luaseră sclipirea din ochi, privirea devenindu-i cenușie și acră, îi furaseră rume-neala obrajilor și a gurii, cenușii acum, la rândul lor, Era slabă, uscățivă și nu mai zâmbea niciodată. La început, când sosise la ei Dorothy, rămasă orfană, mătușa fusese atât de uimită de râsul copilei, încât îi venea să strige și să-și ducă mâna la inimă de câte ori îi ajungea la urechi vocea voioasă a fetiței; de fapt, și acum se uita cu mirare la fata care găsea motive să râdă în acel loc.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineață până seara și nu știa ce înseamnă bucuria. Era, de asemenea, cenușiu, din vârful lungii bărbi până într-al bocancilor grosolani; arăta sever și solemn, și vorbea foarte rar.

Pe Dorothy o făcea să râdă doar Toto, datorită căruia nu devinise și ea cenușie ca tot ce-i înconjura. Toto nu era gri; era un cățel negru, cu păr lung și mătăsos. Avea un nas mic și caraghios și clipea voios din ochișorii negri. Țopăia cât era ziua de lungă, iar Dorothy îl iubea și se jucau împreună.

Totuși, astăzi nu se jucau. Unchiul Henry ședea în prag și se uita îngrijorat la cer, care era chiar mai cenușiu ca de obicei. Dorothy, în ușă, cu Toto în brațe, privea și ea cerul. Mătușa Em spăla vasele. Din îndepărtatul nord se auzea vaierul grav al vântului, iar unchiul Henry și Dorothy vedea cum se apleacă în valuri lungile ierburi înaintea furtunii. Sosi acum prin văzduh, din sud, un șuier puternic, și când își întoarseră privirea într-acolo văzură unduirile ierbii. Unchiul Henry se ridică brusc.

— Vine o tornadă, Em! îi strigă nevestei. Mă duc să văd de vite. Și alergă spre grajdurile unde ținea vacile și caii.

Mătușa Em își lăsă treaba, ivindu-se în prag. Se lămuri dintr-o singură ochire cât de aproape era primejdia.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele fetei și se ascunse sub pat, iar ea începu să-l caute. Mătușa Em, cumplit de înfricoșată, deschise larg ușa trapei, coborând în borta mică și întunecată. Dorothy izbuti până la urmă să-l prindă pe Toto și porni pe urmele mătușii. Dar când se afla la jumătatea camerei se auzi un vuiet puternic de vânt, iar casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu brusc echilibrul și căzu pe podea.

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Casa se învârti în loc de două, trei ori și se ridică încet, cu totul, în văzduh. Dorothy se simțea ca într-un balon.

Vântul din nord și cel din sud se întâlniseră chiar în punctul unde era situată casa, făcând din ea miezul tornadei. În miez, aerul rămâne în general liniștit. Însă marea presiune a furtunilor pornite din ambele părți ridicase casa tot mai sus, până ajunse chiar în vârful tornadei, unde rămase, dusă apoi ca un fulg kilometri întregi.

Era foarte întuneric, vântul șuiera cumplit, însă Dorothy descoperi că zborul e destul de liniștit. După primele rotiri și după ce casa se aplecase la un moment dat destul de rău într-o

parte, lui Dorothy i se păru că se leagănă bland, ca un prunc într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga

prin odaie încolo și-ncoace,

lătrând foarte tare, însă

Dorothy se mai liniști-

se și sedea pe podea,

așteptând să vadă ce

se mai întâmplă.

